

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 164/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., nar. ..., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. D. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tošs 3/2009 z 5. februára 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2009 doručená sťažnosť M. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu namietal porušenie základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tošs 3/2009 z 5. februára 2009.

Sťažovateľ je trestne stíhaný v konaní vedenom na Špeciálnom súde v Pezinku (ďalej len „Špeciálny súd“) pod sp. zn. PK - 2T/16/2008. Konanie sa nachádza v štádiu vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní. Obžaloba kladie sťažovateľovi za vinu spáchanie trestných činov založenia a zosnovania zločineckej skupiny podľa § 296, ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1, hrubého nátlaku podľa § 235b ods. 1, vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ako aj spáchanie obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 a ods. 4 písm. c) Trestného zákona účinného od 1. januára 2006.

Sťažovateľ v priebehu trestného konania splnomocnil na svoju obhajobu viacerých advokátov. Na začiatku konania si zvolil za obhajcu JUDr. Ľ. Š., neskôr aj JUDr. I. O., a pred ukončením vyšetrovania v prípravnom konaní taktiež JUDr. D. D.

Špeciálny súd predbežne prejednal obžalobu 6. októbra 2008. Na verejnom zasadnutí nariadil hlavné pojednávanie v termínoch od 11. novembra 2008 do 17. decembra 2008. Senát Špeciálneho súdu taktiež rozhodol o ďalšom trvaní sťažovateľovej väzby a ustanovil obžalovaným (vrátane sťažovateľa) náhradných obhajcov. Podľa sťažovateľa však neboli pre ustanovenie náhradných obhajcov splnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 42 ods. 1 Trestného poriadku.

Po začatí hlavného pojednávania 11. novembra 2008 namietol sťažovateľ neprítomnosť jedného zo svojich splnomocnených obhajcov - JUDr. Ľ. Š., ktorý sa podaniami z 13. októbra 2008 a z 10. novembra 2008 ospravedlnil z dôvodu kolízie termínu hlavného pojednávania s termínom hlavného pojednávania v inej závažnej trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Prešov. Zároveň požiadal o odročenie hlavného pojednávania v trestnej veci sťažovateľa. Predseda senátu Špeciálneho súdu žiadosti o odročenie hlavného pojednávania nevyhovел a vyzval náhradného obhajcu sťažovateľa, aby sa ujal svojich práv a povinností pri výkone obhajoby.

Sťažovateľ namietal, že náhradný obhajca nemá preštudovaný spisový materiál a bez znalosti veci nemôže plnohodnotne obhajobu vykonávať. Sám ustanovený náhradný obhajca s poukazom na argumentáciu sťažovateľa a ďalšieho obžalovaného (ktorému bol taktiež ustanovený), požiadal o oslobodenie od povinnosti obhajoby vzhľadom na

vyslovenie nedôvery zo strany klientov – obžalovaných.

Predseda senátu Špeciálneho súdu neoslobodil náhradného obhajcu od povinnosti obhajoby a rozhodol, že hlavné pojednávanie bude pokračovať „... *s náhradným obhajcom ...*“.

Vzhľadom na tento procesný postup vzniesol druhý zo splnomocnených obhajcov sťažovateľa - JUDr. D. D., ktorý bol prítomný na hlavnom pojednávaní, námietku zaujatosti senátu Špeciálneho súdu konajúceho vo veci.

Senát Špeciálneho súdu námietku zamietol rozhodnúc, že nie je vylúčený z konania v predmetnej veci. Proti tomuto uzneseniu podal obhajca sťažovateľa sťažnosť a žiadal „... *o bezodkladné predloženie veci...*“ najvyššiemu súdu. Senát Špeciálneho súdu pokračoval v hlavnom pojednávaní a jeho predseda nariadil čítanie obžaloby.

Po prečítaní obžaloby a zákonnom poučení sťažovateľ ako aj ďalší obžalovaní uviedli, že svojho práva vypovedať k veci sa nevzdávajú, ale urobia tak až po vypočutí sťažovateľa v prítomnosti obhajcu JUDr. Ľ. Š. Predseda senátu Špeciálneho súdu však nariadil čítanie výpovedí obžalovaných z prípravného konania.

Na základe dohody s predsedom senátu Špeciálneho súdu, že upraví program hlavného pojednávania tak, aby obžalovaní mohli byť vypočutí 18. novembra 2008 za účasti JUDr. Ľ. Š., vzal JUDr. D. D. sťažnosť proti uzneseniu senátu Špeciálneho súdu z 11. novembra 2008 o námietke zaujatosti v celom rozsahu späť.

Predseda senátu Špeciálneho súdu v snahe zabezpečiť účasť JUDr. Ľ. Š. na hlavnom pojednávaní „... *vykonal dožiadanie na Okresný súd v Prešove...*“ z odpovede ktorého však vyplynulo, že termíny hlavných pojednávanií v oboch trestných veciach, kde je jedným z obhajcov aj JUDr. Ľ. Š., naďalej kolidujú. Senát Špeciálneho súdu preto pokračoval v konaní bez jeho účasti, na čo reagoval druhý zo splnomocnených obhajcov sťažovateľa - JUDr. D. D. námietkou o porušovaní práva obžalovaných na obhajobu a žiadal odročiť hlavné pojednávanie do 15. decembra 2008, „... *kedy JUDr. Š. nepojednáva na OS v Prešove a obžalovaní budú môcť byť vypočutí za prítomnosti obhajcu...*“.

Predseda senátu Špeciálneho súdu následne zrušil výsluch svedkov naplánovaný na 15. až 17. december 2008 s tým, že predvolá obžalovaných aj obhajcu JUDr. Ľ. Š. a „...“

umožní výsluch obžalovaných za jeho přítomnosti...“.

Na odročené hlavné pojednávanie 15. decembra 2008 sa však obhajcovia JUDr. L. Š. a JUDr. D. D. nedostavili z dôvodu práceneschopnosti.

Predseda senátu Špeciálneho súdu ustanovil sťažovateľovi nového náhradného obhajcu, ktorému uložil povinnosť preštudovať spis a vykonať rozhovor s klientom. Novoustanovený náhradný obhajca požiadal z uvedeného dôvodu o odročenie hlavného pojednávania, čomu predseda senátu Špeciálneho súdu vyhovel a odročil hlavné pojednávanie na 20. január 2009.

Obhajca sťažovateľa JUDr. D. D. doručil 16. januára 2009 Špeciálnemu súdu námietku zaujatosti senátu konajúceho v danej veci. Na hlavné pojednávanie, 20. januára 2009 sa obhajca sťažovateľa JUDr. L. Š. nedostavil z dôvodu hospitalizácie v Ú. B. Druhý zo splnomocnených obhajcov sťažovateľa JUDr. D. D. žiadal rozhodnúť o podanej námietke zaujatosti.

Predseda senátu Špeciálneho súdu uviedol, že o námietke zaujatosti rozhodovať nebude, pretože je založená na rovnakých dôvodoch ako predchádzajúca námietka z 11. novembra 2008. Predseda senátu záverom uviedol, že o žiadnej ďalšej námietke založenej na procesných dôvodoch (dôvodoch týkajúcich sa procesného postupu senátu Špeciálneho súdu vo veci) senát rozhodovať nebude.

Vzhľadom na tento výrok vzniesol JUDr. D. D. novú námietku zaujatosti príslušného senátu Špeciálneho súdu, ktorú tento senát zamietol uznesením sp. zn. PK – 2T/16/2008 z 20. januára 2009. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu JUDr. D. D. sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tošs 3/2009 z 5. februára 2009 tak, že preskúmané uznesenie Špeciálneho súdu z 20. januára 2009 zrušil s odôvodnením, že dôvodom vznesenej námietky zaujatosti bol procesný postup Špeciálneho súdu v predmetnej trestnej veci, a preto je preskúmané rozhodnutie obsolentné – nebolo potrebné o námietke rozhodnúť.

Sťažovateľ namieta, že označené rozhodnutie najvyššieho súdu porušilo jeho právo na obhajobu, pretože ak si zvolil a splnomocnil konkrétnych obhajcov v konaní, ktorých si tiež platí, má právo, aby im bolo umožnené obhajobu v plnom rozsahu vykonávať. Sťažovateľ tvrdí, že v danom prípade nejde zo strany obhajcov o „... klasické

obštrukcie ...“, ale o „... *subjektívne a objektívne ...“* prekážky, pre ktoré sa jeho splnomocnení obhajcovia nemôžu konania zúčastniť.

Senát Špeciálneho súdu konajúci v jeho trestnej veci však svojím procesným postupom sústavne porušuje jeho právo na obhajobu zaručené v čl. 50 ods. 3 ústavy, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj v čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol: *„Najvyšší súd SR uznesením pod sp. zn. 1 Tošs 3/2009 zo dňa 5. 2. 2009 porušil základné právo obž. M. Š. na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ktorej ho pozbavil bez Ústavou SR predpokladaných zákonných dôvodov.“*

Podľa §-u 56 ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. Ústavný súd zrušuje napadnuté uznesenie NS SR a vec vracia NS SR na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa § 31 Trestného poriadku

(1) Z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

(2) Sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ak bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor, policajt, spoločenský zástupca, obhajca, splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného, zástupca poškodeného alebo spoločný zástupca poškodených.

(3) Z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak. Z rozhodovania o dovolaní je vylúčený ten, kto sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca alebo prísediaci súdu iného stupňa. Z rozhodovania o sťažnosti na nadriadenom orgáne je vylúčený prokurátor, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal alebo dal naň súhlas alebo pokyn.

(4) Námietku zaujatosti je strana povinná vzniesť bez meškania, len čo sa dozvedela o dôvodoch vylúčenia. Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutí v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu.

Podľa § 32 ods. 7 Trestného poriadku v znení platnom a účinnom do 31. januára 2009 o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté alebo ktorá nebola vznesená bez meškania, sa nekoná.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku v znení platnom a účinnom od 1. februára 2009 o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Z obsahu uznesenia Špeciálneho súdu sp. zn. PK – 2T/16/2008 z 20. januára 2009 vyplýva, že námietkou napadnutý senát Špeciálneho súdu rozhodol o tom, že nie je vylúčený z úkonov trestného konania v predmetnej veci, na základe povahy dôvodov, ktoré sťažovateľ prostredníctvom obhajcu v námietke zaujatosti uviedol. Tie sa týkali procesného postupu senátu v predmetnej veci, ktorý podľa sťažovateľa porušuje jeho právo na obhajobu, napríklad vykonávaním úkonov trestného konania na hlavnom pojednávaní v neprítomnosti ďalšieho zo sťažovateľových obhajcov. Dôvodom vznesenia námietky bol aj výrok predsedu senátu Špeciálneho súdu, že o ďalších námietkach zaujatosti opakovane odôvodnených výlučne nesprávnym procesným postupom senátu už nebude rozhodované.

Senát Špeciálneho súdu dospel k záveru, že dôvody uvedené obhajcom sťažovateľa nezodpovedajú dôvodom uvedeným v § 31 Trestného poriadku, preto nezistil relevantné dôvody vylúčenia sudcov uvedené v označenom zákonnom ustanovení. Podľa záveru senátu: *„Pomer k prejednávanej veci môže spočívať napríklad v tom, že úradná osoba vystupuje ako poškodený trestným činom alebo ide o svedka spáchaného činu. Pomerom k prejednávanej veci nie je procesný postup súdu na hlavnom pojednávaní sám o sebe bez skutočného pomeru k prejednávanej veci.“*

V odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 3/2009 z 5. februára 2009, ktoré sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom napáda, sa uvádza: *„... Obžalovaný M. Š. má za to, že postupom senátu v zložení vyššie uvedenom, neustále dochádza k porušovaniu procesných ustanovení, konkrétne v týchto smeroch:*

- predseda senátu opatrením ustanovil všetkým obžalovaným náhradných obhajcov bez toho, aby mal k tomu konkrétny zákonný dôvod;

- predseda senátu vytýčil termín hlavného pojednávania na tri mesiace dopredu;

- u jedného z jeho obhajcov, a to JUDr. L. Š. dochádza v dôsledku toho ku kolízii termínov, keďže tento zastupuje v trestnej veci aj obž. M. Č., ktorá sa paralelne prejednáva na inom súde;

- bez splnenia zákonných podmienok prečítal výpovede obžalovaných z prípravného konania;

- nerozhodol o predchádzajúcej námietke zaujatosti, keďže túto považoval za opakovanú z tých istých dôvodov.

Podľa § 32 ods. 6 Tr. por. účinného od 1. februára 2009 o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch, ako dôvodoch podľa § 31.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie podľa § 194 ods. 1 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie, keďže dôvodom námietky vznesenej obžalovaným M. Š. bol procesný postup špeciálneho súdu v tomto konaní a uvedené rozhodnutie sa tým pádom stalo obsoletným. “

Záver najvyššieho súdu v napádanom uznesení z 5. februára 2009 možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné. Interpretácia zákona, ktorú najvyšší súd v danom prípade zvolil, nepopiera znenie a účel právnych noriem aplikovateľných v danej veci (§ 31 a § 32 Trestného poriadku), rešpektuje charakter a účel inštitútu vylúčenia sudcu z vykonávania úkonov trestného konania a pre nedostatok priamej príčinnej súvislosti nemohla mať za následok zásah do sťažovateľovho práva na obhajobu, ktoré malo byť podľa jeho názoru porušené nesprávnym procesným postupom súdu, pretože na ochranu tohto práva z dôvodov, ktoré sťažovateľ namietal (skutkovo vymedzil), slúžia iné opravné prostriedky ustanovené v Trestnom poriadku.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a taktiež aj zo strany súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia (mutatis mutandis napr. III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05).

Proti nesprávnemu a nezákonnému procesnému postupu súdu prvého stupňa sa obžalovaný môže brániť (pokiaľ neboli akceptované jeho námietky či návrhy v priebehu prvostupňového konania) podaním odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa. Podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby. Obžalovaný môže navyše napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním, ak došlo v konaní k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku v spojení s § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Rovnaké opravné prostriedky môže sťažovateľ využiť aj v prípade, ak sa domnieva, že v jeho veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania [§ 317 ods. 1 Trestného poriadku, § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku v spojení s § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku].

Platná právna úprava trestného konania v súčasnosti umožňuje sťažovateľovi (ako obžalovanému) v ďalšom priebehu konania v rámci systému opravných prostriedkov ustanovených v Trestnom poriadku právne účinným spôsobom namietať porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou v dôsledku prípadného nezákonného postupu senátu Špeciálneho súdu v jeho trestnej veci.

Ústavný súd sa vzhľadom na už uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery najvyššieho súdu v napádanom uznesení sp. zn. 1 Tošs 3/2009 z 5. februára 2009, týkajúcom sa rozhodovania o vylúčení senátu z konania z dôvodu zaujatosti, bolo možné

kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne alebo spôsobilé porušiť sťažovateľom označené základné právo na obhajobu.

V tejto súvislosti považuje ústavný súd za vhodné pripomenúť, že podstatou a zmyslom základného práva na obhajobu je zaručiť obvinenému, resp. obžalovanému primeranú a dostatočnú možnosť ochrany jeho práv a právom chránených záujmov v rámci konania v jeho trestnej veci v súlade s požiadavkami spravodlivého procesu. Súd musí tieto požiadavky rešpektovať, no konečný spôsob a rozsah uplatnenia práv zahrnutých v práve na obhajobu v konkrétnych prípadoch nezávisí iba na jeho postupe. Je objektívne podmienený aj postupom a správaním obžalovaného a jeho obhajcu. Povinnosťou súdu je rešpektovať práva obžalovaného v intenciách princípov spravodlivého súdneho konania, nie však bezvýhradne prispôbiť procesný postup programu alebo požiadavkám obžalovaného alebo jeho obhajcu.

V kontexte uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že (ako to vyplýva z obsahu samotnej sťažnosti sťažovateľa) predseda senátu Špeciálneho súdu sa pokúsil upraviť postup v konaní požiadavke sťažovateľa týkajúcej sa zabezpečenia prítomnosti jeho druhého obhajcu na procesných úkonoch (zrušením plánovaného výsluchu svedkov v termíne 15. až 17. december 2008 s tým, že budú vypočutí obžalovaní za účasti aj druhého obhajcu), a hoci k tomu napokon nedošlo, pri podstatných úkonoch hlavného pojednávania bol prítomný iný zo splnomocnených sťažovateľových obhajcov. Podstata a zmysel práva na obhajobu tak boli u sťažovateľa rešpektované. Aj podľa ustanovenia § 44 ods. 7 Trestného poriadku ak si obvinený zvolil viacerých obhajcov v tej istej veci, povinnosti a práva podľa tohto zákona patria každému z nich. Pri úkonoch podľa tohto zákona stačí prítomnosť len jedného z nich, ak zákon neustanovuje inak. Pokiaľ sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na majetkový aspekt svojho vzťahu so zvoleným a splnomocneným obhajcom (ktorému poskytuje odplatu za poskytovanie právnych služieb), je potrebné uviesť, že zákon v tomto ohľade ukladá povinnosť starostlivého prístupu predovšetkým advokátovi, nie súdu konajúcemu v určitej veci. Podľa § 21 písm. e) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný odmietnuť

poskytnutie právnych služieb, ak vzhľadom na pracovnú zaťaženosť alebo dlhodobú neprítomnosť nemôže riadne chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Ak zistí advokát už uvedenú skutočnosť po uzavretí zmluvy o poskytovaní právnych služieb, postupuje podľa § 22 ods. 1 uvedeného zákona.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2009